

Arrest

nr. 307 569 van 30 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2024.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VANGENECHTEN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart van Palestijnse origine te zijn en te zijn geboren op (...) december 1993.

1.2. Verzoeker dient op 18 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 16 april 2024 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing, omdat verzoeker een beschermingsstatuut geniet in Griekenland.

1.3. Verzoeker dient op 29 april 2024 een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Verzoeker wordt op 14 mei 2024 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.5. De commissaris-generaal neemt op 24 mei 2024 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn in Gaza en van Palestijnse origine te zijn. U bent net als uw ouders een nakomeling van 1948-vluchtelingen en u bent geregistreerd bij UNRWA. In deze hoedanigheid heeft u eveneens bijstand van UNRWA ontvangen. U ging naar school tot het eerste middelbaar. U had een ezel met een kar en u kreeg opdrachten. U bent gehuwd met H.I.M. en heeft vier kinderen. Ze verblijven momenteel nog in Gaza, net zoals uw ouders. Uw broer A., A.A.S. is erkend vluchteling (O.V. [...]). Uw andere broer A.A. A S verblijft ook in België (O.V. [...]). U verklaarde reeds in 2019 problemen gekend te hebben met Hamas. U werd geslagen op uw hoofd en been. Uw vrouw wou tussenkomen, waardoor ook zij in haar buik geslagen werd met een stok. Hierdoor had ze een miskraam. U verklaarde beiden opgenomen te zijn geweest in het ziekenhuis. U had geen geld om te vertrekken uit Gaza. U leende uiteindelijk geld en verkocht de juwelen van uw vrouw om uw uitreis uit Gaza te kunnen bekostigen. U vertrok op 05/09/2023 uit Gaza door middel van tansiq en reisde via Egypte, naar Turkije. U verbleef er twee maanden alvorens uw reis verder te zetten. U reisde via Servië naar Griekenland.

*Hier verbleef u twee dagen op straat. U werd geslagen door de maffia waardoor u bewusteloos geraakte en in het ziekenhuis belandde. Onbekenden brachten u naar het ziekenhuis en betaalden uw ziekenhuisrekening. Op de derde dag nam u een vlucht met een vals paspoort naar Albanië en van hieruit nam u rechtstreeks een vlucht naar België. U kwam hier aan op 18.03.2024 en verzocht dezelfde dag **een eerste keer om internationale bescherming**.*

U stelde tegenover de Belgische autoriteiten niet te kunnen terugkeren naar Gaza omwille van de problemen die u kende met Hamas en omwille van de oorlog en armoede die er heerst. Voor wat betreft Griekenland gaf u aan er slechts drie dagen te zijn verbleven en er geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend.

Nochtans blijkt u daar wel degelijk de vluchtelingenstatus te zijn toegekend op 21/12/2023.

Ter ondersteuning van uw asielverzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw Palestijnse ID-kaart, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw kinderen, UNRWA family record, een kopie van een medisch attest van 2015, twee kopieën van medische attesten van 2019, uw huwelijksakte, een medisch attest van in België, een medisch voorschrift van in België, een foto van uw voet in een verband, een foto van uw hoofd in een verband, foto's van uw vernielde woning, een foto van het tentenkamp in Rafah, een foto van de tent van uw familie, een foto van uzelf in het ziekenhuis in Gaza, een kopie van het paspoort van uw vader, een kopie van de ID-kaarten van uw moeder, uw vader, uw broers, uw zus en uw vrouw, een foto van uw UNRWA kaart, een kopie van uw UNRWA e-card, een screenshot van uw e-mailadres, twee foto's van een man en een vrouw en een foto van uzelf. Daarnaast een video met betrekking tot het tentenkamp, een video van uzelf in het ziekenhuis in Griekenland, een video van een gewond kind en een video van uzelf.

Uw eerste verzoek werd op 16.04.2024 onontvankelijk verklaard en dit omdat, in tegenstelling tot wat u beweerde, uit beschikbare informatie bleek dat u wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland alsook er een internationaal beschermingsstatuut kreeg toegekend. U haalde geen elementen aan op grond waarvan kon worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming ten aanzien van Griekenland. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

*Op 29.04.2024 verzocht u vervolgens **een tweede keer** om internationale bescherming. U verklaart dat u voorheen niet de waarheid vertelde en dit nu wel te zullen doen. U had schrik de eerste keer en vreesde dat u naar Griekenland zou worden teruggestuurd. U ontkent niet langer een verzoek in Griekenland te hebben ingediend noch er een beschermingsstatus te hebben gekregen.*

U verklaart thans dat u in Griekenland aankwam op Samos op 12/09/2023. Na enkele dagen werden uw vingerafdrukken genomen. U verbleef gedurende twee maanden in een kamp op Samos. In de elfde maand van 2023 diende u het kamp te verlaten en vertrok u richting Athene met andere Palestijnen. U bleef nog een aantal maanden in Griekenland. In die periode woonde u op straat. U verbleef voorts ook een korte periode

met een aantal anderen in een gedeeld appartement. Palestijnen en Syriërs die u in Griekenland leerde kennen, hielpen u door ondermeer voedsel voor u te kopen. Via een verwant van uw echtgenote kon u voorts ook een tiental dagen werken in de aardbeienpluk. U contacteerde ook uw broer die u 100 euro opstuurde. U kende op een gegeven moment problemen in Griekenland met de maffia. U werd door hen geslagen en beroofd van het geld wat u verdiend in de aardbeienpluk. U raakte bewusteloos en belandde in het ziekenhuis. U wilde reeds van het moment dat u Gaza verliet naar België komen. U hoorde van uw twee broers dat het hier goed. U verliet Griekenland op 11 maart 2024 en reisde via Albanië naar België waar u op 18 maart 2024 aankwam en diezelfde dag om internationale bescherming verzocht.

U kan niet terug naar Gaza omwille van de problemen die u kende met Hamas. U kan evenmin terug naar Griekenland want het is er niet veilig en niemand wilde u er helpen.

Om uw verklaringen te staven, legde u in het kader van huidig verzoek een bijkomend attest van psychologische opvolging die u krijgt, d.d. 24/04/2024, alsook een medisch attest betreffende uw knie en een kopie van een (nieuwe) foto van uw kinderen.

Voorts legde u een aantal stukken voor die u ook reeds voorlegde in het kader van uw vorig verzoek, i.c. kopieën van een medisch attest d.d. 22.03.2024, geboorteaktes van uw kinderen, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, een foto van een man, foto van uzelf, uw UNRWA e-card, foto van vernielde woning, foto van tentenkamp, foto van uw echtgenote, identiteitskaart van uw echtgenote, foto van een vrouw en u verwees naar een video die u reeds indiende tijdens uw vorig verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig waren waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kon worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigde.

De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende weergegeven in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

U legde in het kader van huidig verzoek weliswaar een nieuw attest inzake psychologische opvolging neer doch dienaangaande moet worden opgemerkt dat dit attest, afkomstig van de psychologische dienst van het Transitcentrum Caricole waar u verblijft, enkel stelt dat u sinds 27/3/2024 op regelmatige basis gezien wordt door de psychologische dienst, niets meer of niets minder. Waarom u er langsgaat, met welke psychologische problemen u dan wel zou kampen en dat deze dan mogelijks uw deelname aan de procedure om internationale bescherming zouden kunnen belemmeren, dan wel op welke manier dit dan zou zijn, wordt op geen enkele manier in dit attest verduidelijkt. Een duidelijke diagnose is overigens ook nergens in dit attest af te leiden. In navolging van wat reeds eerder in het kader van uw eerste verzoek werd opgemerkt dient dan ook te worden vastgesteld dat het voorgelegde attest geenszins kan volstaan om te besluiten tot het bestaan van een procedurele nood in uw hoofde op grond waarvan zich bijzondere steunmaatregelen opdringen.

Kan hier overigens bijkomend nog worden aan toegevoegd dat zowel uw raadsman alsook de medische dienst waar u verblijft na het persoonlijk onderhoud werden gecontacteerd, dit met de vraag om bijkomende stukken aangaande uw psychologische toestand over te maken temeer daar uit het voorgelegde attest, d.d. 24.04.2024, vermeld staat dat u sinds 27.03.2024 in behandeling bent. Op het moment van uw onderhoud in het kader van uw tweede verzoek zou u aldus reeds anderhalve maand in opvolging zijn. Op heden werden evenwel geen bijkomende stukken overgemaakt aangaande uw psychologische toestand die tot een andersluidende conclusie aangaande de eventuele nood aan bijzondere steunmaatregelen zou kunnen leiden.

Het overige attest wat u voorlegde betreft een diagnose van een onderzoek aan uw knie, d.d. 19.04.2024. Los van het feit dat ook uit dit attest op geen enkele manier blijkt dat u, omwille van eventueel knieletsel niet in de mogelijkheid zou zijn, dan wel belemmerd zou worden, om deel te nemen aan uw procedure om internationale bescherming – u haalt dit ook zelf overigens nergens aan in het kader van uw tweede verzoek – moet hoe dan ook worden opgemerkt dat uit de diagnose blijkt dat alles ‘intact’ en ‘normaal’ is (zie attest in administratief dossier).

In het licht van deze bevindingen moet dan ook worden opgemerkt dat de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort blijft gelden. Er kan in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dat u op het einde van het persoonlijk onderhoud onwel werd en uiteindelijk met een ambulance werd afgevoerd kan ook geen ander licht werpen op voorgaande. Zoals hierboven ook reeds werd opgemerkt werden, ondanks de pogingen ondernomen door de protection officer alsnog bijkomende informatie te verkrijgen (zie mail in het administratief dossier, d.d. 16.05.2024), werd geen enkel bijkomend stuk meer overgemaakt.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Gezien uw vorige verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus aan u heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met uw situatie in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en van die aard zijn dat zij die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op uw specifieke omstandigheden verhinderen.

Vooreerst dient beklemtoond te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een niet-ontvankelijkheidsbeslissing en dit omdat, op grond van de informatie waarover het CGVS beschikt, duidelijk kon worden vastgesteld, en dit in tegenstelling tot wat u in het kader van uw eerste verzoek beweerde, wel degelijk reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland én er internationale bescherming kreeg toegekend. U hebt hiertegen geen beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en voert in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht op kunnen werpen.

Uit de informatie beschikbaar in uw administratief dossier blijkt dat u een verzoek om internationale bescherming in op 21.11.2023 te Sidiki en op 22.12.2023 werd u de vluchtelingenstatus toegekend (zie blauwe map eerste verzoek).

U betwist dit geenszins en haalt in het kader van huidig verzoek zelf uitdrukkelijk aan in het kader van uw eerste verzoek te hebben gelogen omdat u niet naar Griekenland wilde worden teruggestuurd (CGVS 2, p. 3).

Hoewel u zich in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming beroept op ontwikkelingen die op zich geen betrekking hebben op de vluchtmotieven die u in het kader van uw vorige verzoek hebt aangereikt, is de beoordeling van het eerder verzoek om internationale bescherming niet zonder belang voor de beoordeling van de nieuwe elementen. De eerder vastgesteld misleiding, waarvoor u op heden geen valabele uitleg geeft, dat u vreesde naar Griekenland te worden teruggestuurd kan logischerwijs geenszins volstaan - plaats immers een voorbehoud bij uw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft uw huidig verzoek om internationale bescherming kan bovendien worden vastgesteld dat er evenmin nieuwe elementen of feiten voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In tegenstelling tot wat u thans beweert, i.c. dat u nu wel de waarheid zal vertellen, moet echter worden vastgesteld dat u ook in het kader van uw huidig verzoek verklaringen aflegt die niet toelaten een duidelijk zicht te krijgen op uw situatie in Griekenland.

Sterker nog, uw inhoudelijke verklaringen stemmen ook in het kader van huidig verzoek niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt en verder houden uw verklaringen verder ook geen steek.

Zoals reeds weergegeven in de niet-ontvankelijkheidsbeslissing die werd genomen in het kader van uw eerste verzoek blijkt dat u in Samos, Griekenland uw vingerafdrukken gaf op 26.10.102023. In Sidiki, Griekenland gaf u vervolgens nogmaals uw vingerafdrukken op 21.11.2023 en diende u ook een verzoek om internationale bescherming in (Eurodac Hit – 20.03.2024). U verkreeg uiteindelijk de vluchtelingenstatus toegekend op 21/12/2023 Dit alles blijkt duidelijk uit de informatie verkregen van de Griekse autoriteiten en werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Zelf verklaarde u daarentegen Gaza te hebben verlaten op 05.09.2023, via Egypte. U kwam op 08.09.2023 aan in Turkije en op 12.09.2023 zou u zijn aangekomen in Samos. Hier bleef u twee maanden in een kamp. De elfde maand vertrok u terug. U stelde dat uw vingerafdrukken een paar dagen nadat u aankwam op Samos werden genomen (CGVS, p. 4). Echter blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat uw vingerafdrukken in Samos werden genomen op 26/10/2023 (Eurodac, Search Result). Deze verklaringen stroken bijgevolg niet.

U gevraagd waar in Samos u was blijft u in gebreke en stelde u het zich niet te herinneren. U volhardt dat u twee maanden in een kamp bleef (CGVS, p. 5).

U gevraagd waar u nadien naartoe ging, en erop gewezen dat u gedetailleerd diende te zijn en een duidelijk zicht diende te bieden, stelde u opnieuw de elfde maand te zijn vertrokken, maar de datum niet te weten. U verwees opnieuw naar het feit dat u een slag op uw hoofd kreeg (CGVS, p. 5). U verklaarde naar Athene te zijn geweest met de boot. Na vier dagen in Athene te zijn verbleven, vond u werk en ging u voor tien dagen werken in een plaats genaamd Farda. Na die afloop van 10 dagen ging u naar Albanië (CGVS, p. 5). Iets later verklaarde u dan weer enkele dagen naar Athene te zijn teruggekeerd en vervolgens naar naar Albanië te zijn vertrokken. U herhaaldelijk gevraagd hoelang u dan in Athene was, stelde u het zich niet te herinneren (CGVS, p. 6). Uw verklaringen stroken wederom niet. U opnieuw gevraagd of u dan in de 11e maand van 2023 ook uit Griekenland vertrok, stelde u plots pas in de derde maand van 2024 uit Griekenland vertrokken te zijn. Er werd u nogmaals gewezen op het belang om duidelijk te zijn herhaalde u louter uw, zoals hierboven aangehaalde, laatste vage versie van de feiten

U laat bovendien compleet na gewag te maken van het feit dat u in Sidiki verbleef en daar om internationale bescherming vroeg op 21.11.2023. U stelde na uw verblijf te Samos enkel in Athene en Farda te zijn geweest. Dit strookt niet met de informatie waarover het CGVS beschikt (Eurodac Search Result). U hier dan ook op gewezen én benadrukt dat u zowel in Sidiki om internationale bescherming verzocht én deze ook ginds hebt verkregen, stelde u louter dat u vertelde wat u weet (CGVS, p. 10).

Dit alles is niet ernstig en wijst er op dat u, in tegenstelling tot uw bewering dat u nu de waarheid zou vertellen, opnieuw nalaat te voldoen aan de medewerkingsplicht die dienaangaande op uw schouders rust. U verklaarde tijdens dit verzoek opnieuw dat Griekenland onleefbaar was omwille van de maffia. U verwijst hierbij naar het incident en de opname in het ziekenhuis in Griekenland (CGVS, p. 5). Dit werd echter vorige keer reeds beoordeeld als ongeloofwaardig. Opmerkelijk is ook dat u nu plots stelde de kosten van het ziekenhuis zelf te hebben betaald (CGVS 2, p. 5), terwijl u vorige keer stelde dat onbekenden dit betaalde. Op het einde van uw onderhoud liet u dan bovendien nog een derde versie van de feiten optekenen, i.c. uw werkgever in Griekenland regelde alles in verband met de ziekenhuiskosten (CGVS 2, p. 12). Dit bevestigt voorts eens te meer de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bijgevolg stelt het CGVS opnieuw vast dat er duidelijk sprake is van een manifest gebrek aan medewerking in uw hoofde en een poging tot misleiding. Los van voorgaande waaruit duidelijk blijkt dat u nalaat duidelijkheid te scheppen aangaande uw verblijf in Griekenland, moet hoe dan ook worden opgemerkt dat uit

uw verklaringen kan worden afgeleid dat u Griekenland verliet omwille van de algemene levensomstandigheden.

Wat de levensomstandigheden in Griekenland betreft, haalde u aan dat het moeilijk was. U leefde op straat, kon niet werken en had moeilijkheden om te voorzien in uw levensonderhoud (CGVS, p. 6 e.v.).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze

lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97]

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2022, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 8/6/2023 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-GR_2022-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; en Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaeglean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie **niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen** die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Uit uw verklaringen blijkt evenwel dat u enerzijds, en dit in tegenstelling tot wat u wil laten uitschijnen, wel degelijk beroep kon doen op de bijstand van verschillende personen en er, in zeker mate, een netwerk had. Zo verklaarde u zelf dat een verwant van uw echtgenote er aanwezig was en via hem kwam u in contact met een Syriër en een Palestijn. Zo kon u dan uiteindelijk aan de slag in de Farha (CGVS 2 p. 8 en 10). Voor 10 dagen werk werd u 350 euro betaald (CGVS 2 p. 5). Dat uw geld vervolgens zou zijn afgenomen toen u door de maffia werd aangevallen, kan niet worden aangenomen. Zoals reeds in het kader van uw eerste verzoek werd aangetoond wordt aan die aanval geen geloof gehecht. Dit werd bovendien bevestigd door uw ongerijmde verklaringen in het kader van huidig verzoek (zie supra).

Dat u maar 10 dagen zou gewerkt hebben betreft voorts een blote bewering die u niet kan hardmaken. Dit terzijde, dat u nadien geen werk meer zou hebben kunnen vinden – overigens ook een blote bewering – volstaat niet om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. U verklaarde immers zelf dat het toen winter was (CGVS2 p. 8). Uit niets blijkt dat u, als begunstigde van internationale bescherming, niet later alsnog werk zou kunnen vinden. Dat u de taal niet sprak en geen opleiding volgde, en aldus mogelijks uw kans op vinden van werk, zelfs hypothekeerde volstaat niet om u internationale bescherming toe te kennen. Er kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u, als begunstigde van

internationale bescherming, ook zelf de nodige stappen zet u binnen de Griekse maatschappij te integreren. U verklaarde hier echter uitdrukkelijk ook nooit stappen te hebben gezet om hier op dit vlak de nodige hulp te krijgen. U was afhankelijk van de hulp van de Palestijn en Syriër die u leerde kennen, u kon niets doen. De rest was onveilig (CGVS 2, p. 13). Dit is niet ernstig. Kan hier bovendien nog worden opgemerkt dat uit uw eigen verklaringen ook duidelijk blijkt dat u op het moment van uw vertrek uit Gaza reeds de intentie had om naar België te komen (CGVS 2, p. 4). Een doorgedreven poging van uw kant om een leven uit te bouwen in Griekenland blijkt hieruit geenszins.

Blijkt voorts ook dat u bijstand kreeg van personen om eten voor u te kopen én uw broer die in België verblijft, stuurde u bovendien ook geld op (CGVS 2 p. 4 en 11). In tegenstelling tot wat u laat uitschijnen had u aldus wel degelijk mensen op wie u kon steunen. Waarom u aldus ingeval van een terugkeer niet opnieuw bij hen zou terecht kunnen, dit eventueel tijdelijk, is dan ook geenszins duidelijk.

In navolging van wat ook reeds werd aangehaald in het kader van uw eerste verzoek kan hier nogmaals benadrukt worden dat u wel degelijk een Griekse verblijfstitel (ADET) werd afgeleverd op 21.12.2023, dewelke geldig is tot 20/12/2026. Er werd u eveneens een Grieks reisdocument afgeleverd op 25.01.2024, hetwelk geldig is tot 24.01.2029 (zie blauwe map eerste verzoek).

U brengt geen elementen aan die hier een ander licht op kunnen werpen.

Dat u deze stukken op heden weerom niet voorlegt, laat niet toe om te besluiten dat u deze op heden niet meer in uw bezit zou hebben. Immers, zoals uit voorgaande duidelijk blijkt deinst u er niet voor terug om het CGVS te misleiden en biedt u geen duidelijk zicht op uw ware verblijfssituatie in Griekenland. Ook al zou u ten andere op heden niet langer in het bezit zijn van deze Griekse documenten, uit het geheel van wat hierboven werd aangehaald moet worden besloten dat u geen elementen heeft aangebracht op grond waarvan kan worden besloten dat u niet in de mogelijkheid zou zijn om deze te vernieuwen. In het verleden slaagde u er immers eveneens, ondanks de mogelijke moeilijkheden, wel degelijk in die kunnen ontstaan bij het verkrijgen van zulke documenten wel degelijk in deze te verkrijgen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Gaza. U mag daarentegen wel worden teruggeleid naar Griekenland.

2. Het verzoekschrift

2.1. Uit een lezing van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoeker een schending aanvoert van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“1. THEORETISCHE OVERWEGINGEN

Per bestreden beslissing is verzoekers verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard op grond dat zijn fundamentele rechten als persoon die in Griekenland bescherming geniet, zouden zijn gewaarborgd en dat zijn levensomstandigheden aldaar niet zouden kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

In casu zijn de gebeurtenissen die verzoeker in Griekenland heeft meegemaakt, zijn levensomstandigheden zelfs nadat hem internationale bescherming was verleend en de omstandigheden waarin hij bij terugkeer opnieuw zou worden geplaatst, alsmede zijn gezondheidstoestand, elementen van een zodanige ernst dat zij als daden van vervolging moeten worden aangemerkt.

Aangezien de Griekse autoriteiten verzoeker geen daadwerkelijke bescherming kunnen bieden, moet België hem bovendien internationale bescherming verlenen.

De verklaringen van verzoeker en zijn angsten met betrekking tot de slechte behandeling die hij in Griekenland heeft ondergaan, zonder dat hij de bescherming van de autoriteiten van dat land heeft kunnen krijgen, stemmen volledig overeen met een groot aantal objectieve gegevens over het lot van vreemdelingen en erkende vluchtelingen in dat land van de Europese Unie.

Uit deze informatie blijkt dat Griekenland systematisch tekortschiet en niet in staat is om erkende vluchtelingen steun en structuren te bieden. De levensomstandigheden waarin personen die internationale bescherming genieten worden geplaatst, en het gebrek aan grondrechten die hen worden gegarandeerd, vormen op zijn minst een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

« (...) La partie défenderesse est donc tenue de procéder à un examen individuel de chaque demande d'asile introduite, sur la base de l'article 5716/3 de la loi précitée, afin d'évaluer, d'une part si les différents éléments avancés par la partie requérante à l'appui de sa demande d'asile peuvent être assimilés à des craintes de persécutions au sens de l'article 48/3 de la loi du 15 décembre ou à un risque réel d'atteintes graves au sens de l'article 48/4 de la même loi et permettent donc de renverser la présomption d'actualité et d'effectivité de la protection accordée par l'État membre de l'Union européenne. D'autre part, la partie défenderesse doit veiller à ce que la partie requérante ait toujours accès au territoire dudit État membre » (ie in het bijzonder, RW arrest nr. 186 236 van 28 april 2017; arrest nr. 146 543 van 27.05.2015; arrest nr. 146 503 van 27.05.2015; arrest nr. 172 698 van 29.07.2016; arrest nr. 177 514 van 10.11.2016).

Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat het vermoeden dat een verzoeker die in een EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen, daadwerkelijk bescherming geniet, steeds een weerlegbaar vermoeden is, een vermoeden dat de asielzoeker moet weerleggen door niet alleen te bewijzen dat hij vreesde voor vervolging indien hij naar die andere lidstaat zou worden teruggestuurd, maar dat het ook aan het CGVS stond om ervoor te zorgen dat de asielzoeker nog toegang had tot het grondgebied van die staat.

Uw Raad is het ook eens met deze interpretatie en overwoog in een uitspraak nr. 204.609 van 30 mei 2018 dat:

[...]

In een ander arrest nr. 211 220 van 18 Oktober 2018 betreffende een persoon die in Griekenland als vluchteling is erkend, overwoog Uw Raad dat:

[...]

Ook moet rekening worden gehouden met de twee acres ten van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 maart 2019 (gevoegde zaken C-297/17, C-318/17 IBRAHIM, C-319/17 SHARQAWI e.a. en C- 438/17 MAGAMADOV en zaak C-163/17 JAWO), die in dezelfde lijn liggen als de bovengenoemde arresten van Uw Raad. In het eerste arrest wordt met betrekking tot de uitlegging van artikel 33, lid 2, van voornoemde richtlijn onder meer het volgende gesteld:

16. Le principe de confiance mutuelle entre les États membres a, dans le droit de l'Union, une importance fondamentale, étant donné qu'il permet la création et le maintien d'un espace sans frontières intérieures. Plus spécifiquement, le principe de confiance mutuelle impose, notamment en ce qui concerne l'espace de liberté, de sécurité et de justice, à chacun de ces États de considérer, sauf dans des circonstances exceptionnelles, que tous les autres États membres respectent le droit de l'Union et, tout particulièrement, les droits fondamentaux reconnus par ce droit (arrêt de ce jour, Jawo, C-163/17, point 81 et jurisprudence citée).

Partant, dans le cadre du système européen commun d'asile, il doit être présumé que le traitement réservé aux demandeurs d'une protection internationale dans chaque État membre est conforme aux exigences de la Charte, de la convention de Genève ainsi que de la CEDH (arrêt de ce jour, Jawo, C-163/17, point 82 et jurisprudence citée). Il en va ainsi, notamment, lors de l'application de l'article 33, paragraphe 2, sous a), de

la directive procédures, qui constitue, dans le cadre de la procédure d'asile commune établie par cette directive, une expression du principe de confiance mutuelle.

Il ne saurait, cependant, être exclu que ce système rencontre, en pratique, des difficultés majeures de fonctionnement dans un État membre déterminé, de telle sorte qu'il existe un risque sérieux que des demandeurs d'une protection internationale soient traités, dans cet État membre, d'une manière incompatible avec leurs droits fondamentaux (arrêt de ce jour, Jawo, C-163/17, point 83 et jurisprudence citée).

Dans ce contexte, il importe de relever que, eu égard au caractère général et absolu de l'interdiction énoncée à l'article 4 de la Charte, qui est étroitement liée au respect de la dignité humaine et qui interdit, sans aucune possibilité de dérogation, les traitements inhumains ou dégradants sous toutes leurs formes, il est indifférent, aux fins de l'application de cet article 4, que ce soit au moment même du transfert, au cours de la procédure d'asile ou à l'issue de celle-ci que la personne concernée encourrait un risque sérieux de subir un tel traitement (voir, par analogie, arrêt de ce jour, Jawo, C-165/17, point 88).

Ainsi, lorsque la juridiction saisie d'un recours contre une décision rejetant une nouvelle demande de protection internationale comme irrecevable dispose d'éléments produits par le demandeur aux fins d'établir l'existence d'un tel risque dans l'État membre ayant déjà accordé la protection subsidiaire, cette juridiction est tenue d'apprécier, sur la base d'éléments objectifs, fiables, précis et dûment actualisés et au regard du standard de protection des droits fondamentaux garanti par le droit de l'Union, la réalité de défaillances soit systémiques ou généralisées, soit touchant certains groupes de personnes (voir, par analogie, arrêt de ce jour, Jawo, C-163/17, point 90 et jurisprudence citée) ».

Ten slotte moet worden nagegaan of verzoeker, gelet op zijn ervaring in Griekenland, geen vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december, of althans of een terugkeer naar dit land geen schending zou inhouden van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Het was dus ongetwijfeld aan het CGVS om na te gaan of er een ernstig risico bestond dat verzoeker, gelet op zijn kwetsbaarheid en de voorzienbare levensomstandigheden waaraan hij zou worden blootgesteld indien hij naar Griekenland zou worden teruggestuurd, in een situatie van extreme materiële deprivatie zou terechtkomen en dat hij bijgevolg zou worden behandeld op een wijze die onverenigbaar is met zijn grondrechten.

11. VREES VOOR VERVOLGING EN RISICO OP ONMENSELIJKE EN VERNEDERENDE BEHANDELING IN GEVAL VAN EEN TERUGKEER NAAR GRIEKENLAND

De tegenpartij was van mening dat verzoeker het vermoeden dat zijn grondrechten in Griekenland waren geëerbiedigd, niet had weerlegd.

A. KWETSBAARHEID

Om te beginnen moet worden opgemerkt dat verzoeker uiterst kwetsbaar en zeer fragiel is, waarmee rekening moet worden gehouden bij de behandeling van zijn asielaanvraag. Bij lezing van het administratief dossier blijkt echter dat de tegenpartij hiermee onvoldoende rekening heeft gehouden.

Als nieuwe elementen heeft eiser documenten aangevoerd en voert hij bijkomende documenten aan, waarin staat dat hij onder behandeling van een psycholoog is (bewijsstuk 3).

Bovendien heeft eiser tijdens zijn hoorzitting, in aanwezigheid van de tegenpartij, een aanval gehad die is aangemerkt als een mogelijke eerste epileptische aanval (bewijsstuk 4).

In feite heeft de eiser als nieuw bewijsmateriaal zijn medisch rapport overgelegd waarin staat:

"malaise tonique, phase post-critique avec syndrome confusionnel. Possible première crise d'épilepsie.

("tonische malaise, postkritische fase met verwardheidssyndroom. Mogelijke eerste epileptische aanval")

Verzoeker valt daarom zonder twijfel in de categorie "kwetsbare personen" in de zin van de wet.

In dit verband bevat artikel 1, 12°, van wet van 15/12/1980 een lijst van kwetsbare personen: « 12° kwetsbare persoon : zowel de begeleide als de niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan; »

Gelet op al het voorgaande, en met name op grond van artikel 48/9 van de wet van 15 december 1980, is het aan de asielinstanties om rekening te houden met de kwetsbaarheid van de asielzoeker.

Gelet op deze factoren had de tegenpartij bij het onderzoek van de geloofwaardigheid van zijn relaas en de grondslag van zijn vrees, quod non in casu, de plicht om het niveau van de eisen aan te passen aan het bijzondere profiel en de grote kwetsbaarheid van de asielzoeker.

B. GEBEURTENISSEN IN GRIEKENLAND EN PERSOONLIJK RELAAS

Verzoeker verklaarde dat hij vreesde voor een terugkeer naar Griekenland wegens de extreme materiële nood waarin hij verkeerde, hoewel hem internationale bescherming was verleend.

Tijdens zijn verhoor verklaarde hij dat hij twee dagen op straat had gestaan. Hij was geslagen door de menigte. Hij had in Griekenland problemen gehad met de maffia, hij was door hen geslagen en zij hadden zijn geld gestolen.

De tegenpartij vond verzoekers verklaringen niet geloofwaardig. Zijn verklaringen strookten echter met objectieve informatie.

Er is veel informatie waaruit blijkt dat er momenteel sprake is van tekortkomingen en een systematisch onvermogen om erkende vluchtelingen in Griekenland steun en structuren te bieden.

De levensomstandigheden waarin personen die internationale bescherming genieten worden geplaatst, en het gebrek aan grondrechten die hun worden gegarandeerd, vormen ook een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In dit verband publiceerde NANSEN vzw, een juridisch expertisecentrum inzake internationale bescherming, in februari 2020 een rapport waarin de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland wordt geïnventariseerd. Met betrekking tot de levensomstandigheden van erkende vluchtelingen stelt het dat :

[...]

In een artikel in de Express van 18 februari 2022 worden de problemen van erkende vluchtelingen in Griekenland duidelijk betreurd:

[...]

Bovendien wordt in verschillende verslagen aan de kaak gesteld dat de Griekse autoriteiten personen die internationale bescherming genieten, geen toegang verlenen tot de grondrechten die hun normaliter worden toegekend op grond van het Verdrag van Genève en hoofdstuk VII van de erkenningsrichtlijn.

Hoewel de Griekse wet voorziet in gelijke behandeling van personen die internationale bescherming genieten en Griekse onderdanen, is deze gelijkheid slechts formeel en komt zij niet tot uiting in de praktijk.

> Toegang tot huisvesting

Het AIDA Country Report Greece, update 2023, vermeldt het volgende :

[...]

In maart 2020 heeft de regering maatregelen ingevoerd om de toegang tot huisvesting en sociale rechten voor erkende vluchtelingen te beperken. De Griekse minister voor Asiel en Migratie legt uit dat mensen die de vluchtelingenstatus hebben gekregen, verantwoordelijk worden voor zichzelf en geen toegang meer hebben tot huisvesting of sociale uitkeringen.

Deze aanscherping van de levensomstandigheden door de Griekse minister van Asiel en Migratie om het Griekse grondgebied minder aantrekkelijk te maken voor migranten kan alleen maar worden gezien als een schending van de grondrechten van mensen die internationale bescherming genieten.

Immers, wanneer een staat niet in staat is om een einde te maken aan schendingen van de grondrechten op zijn grondgebied en bewust geneigd is om deze te verergeren, kan dit alleen maar worden beschouwd als een concrete bij dragen aan de schending ervan.

In hetzelfde verslag wordt met betrekking tot personen die in Griekenland internationale bescherming genieten, opgemerkt dat :

[...]

> Gezondheidszorg:

Wat betreft de gezondheidszorg vermeldt het AIDA rapport van ECRE over Griekenland het volgende:

[...]

Het meer recente rapport van OSAR van 2023 bevat de volgende gegevens :

[...]

Uit de beslissing tot terughrijving blijkt dat verzoeker is aangekomen in het rijk zonder in het bezit te zijn van geldige reis- en identiteitsbewijzen.

Zonder Griekse verblijfsdocumenten hebben de begunstigen van de internationale bescherming immers geen toegang tot de huurmarkt, de sociale zekerheid, de arbeidsmarkt en de gezondheidszorg:

Een ADET is nodig voor een groot aantal zakelijke transacties met overheids- en particuliere instellingen. Zonder een geldige ADET wordt het fiscale nummer AFM tijdelijk gedeactiveerd, waardoor de toegang tot Taxisnet (zie hieronder) wordt opgeschort en daarmee de mogelijkheid om woonruimte te huren of om te werken. Statushouders kunnen zonder ADET geen aanspraak maken op gezondheidszorg.

60 Bij een onbekend aantal statushouders werden arbeidscontracten opgeschort of ontbonden hangende de verlengingsprocedure.⁶¹ Volgens een ngo zijn er gevallen bekend waarin kinderen werden geweigerd van school in afwachting van de verlenging van hun verblijfsvergunning.⁶² Deze informatie kon niet worden gekwantificeerd. Een andere ngo herkent dit probleem niet, en geeft aan dat een ontbrekende geldige verblijfsvergunning alleen op het moment van examens of examenuitreiking een probleem zou vormen (MINBUZ, p. 14)

De behandelingstermijn voor de verlenging/vernieuwing van Griekse verblijfsdocumenten is echter kennelijk onredelijk. Zo vermeldt het AIDA Country Report ; Greece van ECRE onder meer dat deze tot 1 jaar kon oplopen, période gedurende de welke de terugkeerder verstoten blijft van alle rechten:

[...]

Ten onrechte verwijst het CGVS in dit verband de mogelijkheid om een verlenging via e-mail aan te vragen. Zoals eveneens blijkt uit de bestreden beslissing, moet de betrokkene zich nog steeds persoonlijk aanmelden bij het politiekantoor. Deze afspraak wordt steeds relatief abrupt gemaakt, zodat personen, die in het buitenland verblijven, het risico lopen om hun kaart niet tijdig te kunnen afhalen:

De aanvraagprocedure voor verlenging van een ADET kan ook online gevolgd worden. In dat geval dient de aanvrager de aanvraag in via e-mail en zal de beslissing ook per e-mail worden toegezonden, of bekend worden gemaakt op de website van het ministerie. De aanvrager dient zich na de positieve beslissing voor de aanvraag om afgifte van de ADET (stap 2) te melden bij het bevoegde politiebureau. De afspraak bij het politiebureau is volgens één vertrouwelijke bron vaak gepland voor een vaste datum binnen een paar dagen na bekendmaking van het ADET-besluit. (MINBUZ, p. 12).

Bovenstaande informatie bevestigt dat de algemene situatie van erkende vluchtelingen in Griekenland momenteel uiterst problematisch is, aangezien zij niet de garantie hebben dat hun grondrechten worden geëerbiedigd.

Deze bevinding wordt gedeeld door de Nederlandse Raad van State (RvS), die in twee baanbrekende uitspraken nr. 202005934/1/V3 en nr. 202006295/1/V3 van 28 juli 2021 oordeelde dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet langer kon worden toegepast op Griekenland.

De Raad van State wees op ernstige structurele tekortkomingen in het Griekse opvangsysteem waardoor de Griekse autoriteiten in de praktijk vaak niet konden voorkomen dat verzoekers en begunstigten van internationale bescherming aan onmenselijke en vernederende behandelingen werden onderworpen.

De Raad van State kwam tot deze conclusie na onder meer een onderzoek naar de gevolgen van de Griekse wijziging van maart 2020, die het recht op opvang en materiële voorzieningen voor begunstigten beperkt.

Deze gegevens bevestigen dus de vrees van verzoekster dat zij bij terugkeer naar Griekenland zou worden vervolgd of ernstige schade zou lijden, en rechtvaardigen dat haar internationale bescherming wordt verleend.

Ten slotte zij erop gewezen dat verzoekers broer in België woont. Volgens de beginselen van de eenheid van het gezin moeten leden van eenzelfde gezin in dezelfde lidstaat blijven wonen.

In het licht van het voorgaande moet worden geconcludeerd dat verwijdering naar Griekenland voor verzoeker op zijn minst een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zou betekenen.

Daarom moet hij worden erkend als vluchteling, of op zijn minst moet de bestreden beslissing nietig worden verklaard zodat het CGVS het risico van schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie opnieuw kan onderzoeken in het licht van alle informatie in het administratieve dossier.

BETREFFENDE DE TOEKENNING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

Verzoeker verzoekt om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Indien de Raad van oordeel zou zijn dat verzoekers situatie niet onder de werkingssfeer van artikel 1 van het Verdrag van Genève zou vallen, *quod non in casu*, beroept verzoeker zich op een reëel risico om te worden onderworpen aan ernstige schade, onmenselijke en vernederende behandelingen als bedoeld in artikel 48/4, § 2, sub b, zonder dat hij een beroep kan doen op de bescherming van de Griekse autoriteiten.

Hij verwijst naar het hierboven uiteengezette argumenten, die volgens hem volledig moeten worden overgenomen, betreffende het risico om in geval van terugkeer naar Griekenland aan onmenselijke en vernederende behandelingen te worden onderworpen.”

2.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende overtuigingsstukken toe:

“ Stuk 3: psychologisch attest;

Stuk 4: medisch attest”.

3. Voorafgaand

3.1. De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft

uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

3.2. Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “*nieuwe elementen of bevindingen*” ter staving van een volgend verzoek bevat. Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsebepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak C- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen.

In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, dient beperkt te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en

bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker voorgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4. De beoordeling

4.1. Verzoeker diende op 29 april 2024 een volgend verzoek om internationale bescherming in, nadat hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming ontkende een beschermingsstatuut te hebben gehad in Griekenland. Naar aanleiding van zijn tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoeker dat hij inderdaad de vluchtelingenstatus werd toegekend in Griekenland. Verzoeker verklaarde echter niet terug te kunnen naar Griekenland, omdat het aldaar niet veilig is en omdat het moeilijk is om in zijn levensonderhoud te voorzien.

4.2. In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat *“Gezien uw vorige verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus aan u heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met uw situatie in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en van die aard zijn dat zij die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op uw specifieke omstandigheden verhinderen”*. Aldus dringt zich een onderzoek op van de vraag of er in hoofde van verzoeker persoonlijke elementen voorhanden zijn die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 33, § 2, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

In zijn arrest van 19 maart 2019 stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) dat deze bepaling aldus moet worden uitgelegd *“dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest”* en dat *“(d)e omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten in die lidstaat geen bestaans-ondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, (...) alleen dan (kan) leiden tot de vaststelling dat die verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*).

Het Hof van Justitie geeft ook bepaalde aanwijzingen over wat het begrip *“zeer verregaande materiële deprivatie”* inhoudt. Het Hof van Justitie benadrukt dat *“de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (punt 89).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C 163/17, punt 92, en aldaar aangehaalde rechtspraak).” (punt 90). (eigen onderlijnen)

In punt 92 van het arrest Jawo, waarnaar in het zojuist geciteerde uittreksel wordt verwezen, wordt het volgende bepaald:

“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, CE:ECHR:2011:0121JUD003069609, §§ 252-263).”

(HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Abubacarr Jawo / Bundesrepublik Deutschland, punt 92)

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) betreffende de situatie van personen die internationale bescherming vragen, blijkt dat “(l)es Etats doivent notamment prendre en considération l'article 3 de la Convention, qui consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (voir, parmi d'autres, Labita c. Italie [GC], no 26772/95, § 119, CEDH 2000-IV)”

(vrije vertaling: De staten moeten in het bijzonder rekening houden met artikel 3 van het Verdrag, dat een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving vastlegt en foltering en onmenselijke of vernederende behandeling in absolute termen verbiedt, ongeacht de omstandigheden en de daden van het slachtoffer (zie, onder andere, Labita/Italië (GK), nr. 26772/95, § 119, EHRM 2000-IV) (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, punt 218)

In dit verband herinnert de Raad eraan dat het EHRM zich in zijn arrest in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, punten 259 e.v.) diende uit te spreken over een grief op grond van artikel 3 van het EVRM omwille van de levensomstandigheden van een verzoeker in Griekenland (punten 235 e.v. van het arrest). In wezen klaagde de verzoeker in deze zaak over de moeilijke levensomstandigheden waarin hij zich als aanvrager van internationale bescherming in Griekenland had bevonden, nadat hij, bij gebrek aan concrete informatie van de Griekse autoriteiten, gedwongen was geweest om maandenlang in een park in Athene te leven. De Griekse regering voerde aan dat “la situation dans laquelle le requérant s'est trouvé à la suite de sa mise en liberté n'est que le résultat de ses propres choix et de sa propre négligence. Le requérant a choisi d'investir ses ressources dans la fuite du pays plutôt que dans un logement” en dat “dans cette situation, il appartenait au requérant de se manifester et de montrer son intérêt pour améliorer sa situation matérielle. Or tout son parcours en Grèce a prouvé qu'il ne souhaitait pas y rester”.

(vrije vertaling: “de situatie waarin verzoeker zich na zijn vrijlating bevond uitsluitend het gevolg was van zijn eigen keuzes en nalatigheid. Verzoeker heeft ervoor gekozen zijn middelen te investeren in het ontvluchten van het land in plaats van in huisvesting” en dat “het in deze situatie aan verzoeker was om zich kenbaar te maken en zijn belangstelling voor verbetering van zijn materiële situatie te tonen. Zijn gehele verblijf in Griekenland heeft echter aangetoond dat hij daar niet wilde blijven”)

(EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S./België en Griekenland, punten 240 et 242)

Gelet op de situatie die destijds in Griekenland bestond voor personen die om internationale bescherming verzochten, met name dat hun situatie gekenmerkt was door “notoire qu'un demandeur d'asile de sexe masculin et d'âge adulte n'a à peu près aucune chance de recevoir une place dans un centre d'accueil et que d'après une étude menée de février à avril 2010, tous les demandeurs d'asile « Dublin » interrogés par le HCR étaient sans-abri. Ceux-ci vivent donc en grand nombre, à l'instar du requérant, dans des parcs ou des immeubles désaffectés” (vrije vertaling: het is bekend dat een volwassen mannelijke asielzoeker vrijwel geen kans maakt op een plaats in een opvangcentrum en dat volgens een onderzoek dat tussen februari en april 2010 is uitgevoerd, alle “Dublin”-asielzoekers die door de UNHCR zijn ondervraagd dakloos waren. Als

gevolg hiervan woont een groot aantal van hen, net als de asielzoeker, in parken of leegstaande gebouwen; punt 258), wees het EHRM op de moeilijkheden in het opvangsysteem voor verzoekers van internationale bescherming om te concluderen dat de Griekse autoriteiten, gelet op de bijzondere kwetsbaarheid van deze verzoekers en de algemene situatie in hun opvangsysteem, in dit geval artikel 3 van het EVRM hadden geschonden. Inzake de opvang heeft het EHRM onder meer geoordeeld dat *“les données précitées sur la capacité d'accueil relativisent l'argument du Gouvernement selon lequel la passivité du requérant est à l'origine de sa situation. En tout état de cause, étant donné la précarité et la vulnérabilité particulières et notoires des demandeurs d'asile en Grèce, la Cour est d'avis que les autorités grecques ne pouvaient se contenter d'attendre que le requérant prenne l'initiative de s'adresser à la préfecture de police pour pourvoir à ses besoins essentiels”* (vrije vertaling: bovenvermelde gegevens over de opvangcapaciteit relativeren het argument van de regering dat verzoekers passiviteit aan de basis lag van zijn situatie. Hoe dan ook, gelet op de bijzondere en beruchte onzekerheid en kwetsbaarheid van asielzoekers in Griekenland, is het Hof van oordeel dat de Griekse autoriteiten er niet mee konden volstaan te wachten tot verzoeker het initiatief nam om zich tot het hoofdbureau van de politie te wenden om in zijn basisbehoeften te voorzien) en inzake de toegang tot de arbeidsmarkt *“Il n'apparaît pas non plus à la Cour que la possession d'une carte rose ait été ou ait pu être d'une quelconque utilité en pratique au requérant. La loi prévoit certes que, munis de la carte rose, les demandeurs d'asile ont accès au marché du travail, ce qui aurait permis au requérant d'essayer de mettre un terme à sa situation et de pourvoir à ses besoins essentiels. Là encore, il ressort des rapports consultés que, pratiquement, l'accès au marché du travail comporte tant d'obstacles administratifs qu'il ne peut être considéré comme une alternative réaliste (paragraphes 160 et 172 ci dessus). A cela s'ajoutent les difficultés personnelles dues à l'absence de connaissance de la langue grecque par le requérant et à l'absence de tout réseau de soutien ainsi que le contexte général de crise économique”* (points 259 et 261 de l'arrêt précité), (vrije vertaling: “Het Hof komt evenmin tot de conclusie dat het bezit van een roze kaart voor verzoeker van enig praktisch nut was of had kunnen zijn. Weliswaar bepaalt de wet dat asielzoekers die in het bezit zijn van een roze kaart toegang hebben tot de arbeidsmarkt, wat verzoeker in staat zou hebben gesteld om te proberen een einde te maken aan zijn situatie en in zijn basisbehoeften te voorzien. Ook hier blijkt uit de geraadpleegde verslagen dat de toegang tot de arbeidsmarkt in de praktijk met zoveel administratieve belemmeringen gepaard gaat dat dit niet als een realistisch alternatief kan worden beschouwd (punten 160 en 172 hierboven). Daarbij komen nog de persoonlijke moeilijkheden die te wijten zijn aan het gebrek aan kennis van de Griekse taal bij verzoeker en het ontbreken van enig ondersteunend netwerk, alsmede de algemene context van economische crisis” (punten 259 en 261 van bovengenoemd arrest), om te concluderen dat *“Au vu de ce qui précède et compte tenu des obligations reposant sur les autorités grecques en vertu de la directive Accueil (paragraphe 84 ci dessus), la Cour est d'avis qu'elles n'ont pas dûment tenu compte de la vulnérabilité du requérant comme demandeur d'asile et doivent être tenues pour responsables, en raison de leur passivité, des conditions dans lesquelles il s'est trouvé pendant des mois, vivant dans la rue, sans ressources, sans accès à des sanitaires, ne disposant d'aucun moyen de subvenir à ses besoins essentiels. La Cour estime que le requérant a été victime d'un traitement humiliant témoignant d'un manque de respect pour sa dignité et que cette situation a, sans aucun doute, suscité chez lui des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à conduire au désespoir. Elle considère que de telles conditions d'existence, combinées avec l'incertitude prolongée dans laquelle il est resté et l'absence totale de perspective de voir sa situation s'améliorer, ont atteint le seuil de gravité requis par l'article 3 de la Convention”* (vrije vertaling: “In het licht van het voorgaande en gelet op de verplichtingen die op de Griekse autoriteiten rusten krachtens de richtlijn opvangvoorzieningen (punt 84 hierboven), is het Hof van oordeel dat zij niet naar behoren rekening hebben gehouden met verzoekers kwetsbaarheid als asielzoeker en dat zij door hun passiviteit verantwoordelijk moeten worden gehouden voor de omstandigheden waarin hij zich maandenlang bevond, levend op straat, zonder middelen van bestaan, zonder toegang tot sanitaire voorzieningen en zonder enige mogelijkheid om in zijn basisbehoeften te voorzien. Het Hof is van oordeel dat verzoeker een vernederende behandeling heeft ondergaan die getuigde van gebrek aan respect voor zijn waardigheid en dat deze situatie ongetwijfeld gevoelens van angst, bezorgdheid of minderwaardigheid heeft opgeroepen die tot wanhoop konden leiden. Hij is van mening dat deze levensomstandigheden, in combinatie met de langdurige onzekerheid waarin hij werd achtergelaten en het volledig ontbreken van enig vooruitzicht op verbetering van zijn situatie, de door artikel 3 van het Verdrag vereiste drempel van ernst hebben bereikt.”) (punt 263 van voormeld arrest).

Het geheel van deze rechtspraak dient dan ook zo te worden gelezen dat het gaat om personen die ongeacht hun wil en hun persoonlijke keuzes om terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in Griekenland op 22 november 2023 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat zijn verzoek op 21 december 2023

werd ingewilligd (zie AD, eerste verzoek om internationale bescherming, map cgvs “landeninformatie”, *Information request reply*). Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist.

De Raad onderstreept dat “(w)anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, (...) deze rechter dan ook ertoe gehouden (is) om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 88).

Te dezen stelt de Raad in de huidige stand van zaken vast dat de beide partijen bronnen hebben overgemaakt die tegemoetkomen aan de door het Hof van Justitie gestelde vereisten.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat hij *in casu* op basis van de hem ter beschikking gestelde bronnen kan nagaan of er in de EU-lidstaat die verzoeker de internationale beschermingsstatus heeft verleend, *in casu* Griekenland, sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

De Raad onderzoekt de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland op basis van de meest recente informatie waarover hij in de huidige fase van de procedure beschikt, namelijk:

- het “*Country Report: Greece. Update 2022*” van AIDA/ECRE van 8 juni 2023;
- het “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022;
- het rapport “*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*” van RSA/PRO ASYL van maart 2023;
- het rapport “*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*” van RSA/PRO ASYL van maart 2024.

De Raad stelt vast dat in de verschillende rapporten de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland wordt onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt duidelijk dat de situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland de laatste jaren steeds moeilijker is geworden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange periode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij dergelijke administratieve obstakels veel begunstigden ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als onderdanen (rapport “*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*” van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p. 5). Het al dan niet beschikken over een Griekse verblijfsvergunning (ADET) is belangrijk voor de vraag of begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland het risico lopen dakloos te worden en, in dat geval, in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie terecht te komen. Het bezit van een geldige ADET is een voorwaarde voor het verkrijgen van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), dat het openen van een bankrekening, de huur van onroerend goed of zelfs het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA) mogelijk maakt. De afgifte van een AMKA vormt dan weer een voorwaarde voor toegang tot de

gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Volgens een recente nieuwe regeling moet de beslissing tot afgifte van de ADET *in principe* worden opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. Overeenkomstig een recente omzendbrief van het Griekse Ministerie van Migratie en Asiel van 31 januari 2023 moet de beslissing tot afgifte van een ADET in ieder geval aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming.

Vervolgens moet binnen de zes maanden online een afspraak worden gemaakt met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET voor te leggen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van twee weken. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens 1,5 maand vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden hiervan niet persoonlijk verwittigd. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald.

Meerdere bronnen geven aan dat de begunstigten van een internationale beschermingsstatus zich in Griekenland in een nog meer precare situatie bevinden dan verzoekers om internationale bescherming en dat de huisvestingsmogelijkheden voor begunstigten zeer beperkt zijn waardoor zij het risico lopen dakloos te worden:

“Meerdere bronnen concluderen dat statushouders in een slechtere positie verkeren ten opzichte van personen die nog in de asielprocedure zitten. Zo zijn er voor statushouders minder opties als het gaat om huisvesting in vergelijking met asielzoekers.”

(“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022, p. 32)

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer is dus zeer precair en problematisch, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in rampzalige levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat in de eerste plaats de huisvestingsproblematiek betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van begunstigten van een internationale beschermingsstatus wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p. 21-24).

Het enige officiële integratieprogramma in Griekenland, dat betrekking had op de periode van juli 2019 tot juli 2022, is het programma van HELIOS (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*), opgezet door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) in samenwerking met een aantal niet-gouvernementele organisaties. Sinds 2022 wordt dit programma in afwachting van opname in het Europees Sociaal Fonds tijdelijk uit nationale fondsen gefinancierd en wordt het door de autoriteiten verlengd. De laatste verlenging die wordt vermeld in de informatie waarover de Raad beschikt, was 24 januari 2024. De inschrijving voor dit integratieprogramma moet gebeuren binnen het jaar volgend op het toekennen van de internationale beschermingsstatus. Als gevolg hiervan worden statushouders die zich niet langer in Griekenland bevonden toen hen de internationale beschermingsstatus werd verleend of die de noodzakelijke formaliteiten niet binnen deze periode van één jaar hebben vervuld uitgesloten van het programma.

Het HELIOS-programma biedt op zich geen huisvesting. In het kader van dit programma wordt financiële steun geboden aan begunstigten om hun huur te betalen, op voorwaarde dat zij reeds een huurcontract hebben afgesloten voor een periode van meer dan zes maanden en dat zij beschikken over een bankrekening. Deze financiële ondersteuning wordt geboden voor een periode van zes tot twaalf maanden, afhankelijk van de datum van indiening van de vereiste documenten. Het bedrag varieert van 230 euro voor een alleenstaande volwassene tot 800 euro voor een gezin van zes personen (met een toeslag om de waarborgsom en de installatiekosten in de nieuwe woning te dekken). Naast de voorwaarde van het hebben van een AFM (het fiscaal registratienummer) en een bankrekening, wordt de toegang tot huisvesting belemmerd door ernstige obstakels die verband houden met discriminatie en een gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien moeten begunstigten, naast de huur, de facturen voor openbare diensten en andere uitgaven, zoals voedsel, zelf betalen. Bijgevolg is de hulp die begunstigten in het kader van het HELIOS-programma ontvangen vaak onvoldoende om hun levensonderhoud te garanderen.

Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland dus zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te bekomen niet mogelijk is binnen de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming. Dit risico is nog toegenomen door de beëindiging van het ESTIA-programma, nu de begunstigden van dit programma dakloos zijn geworden. Zelfs begunstigden die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd.

Zij kunnen niet langer een woning huren en de meesten van hen bevinden zich op straat. Begunstigden die als niet-geregistreerde bewoners in de kampen verblijven, hebben geen toegang tot voedsel of andere diensten.

Begunstigden van een internationale beschermingsstatus kunnen in theorie toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen die onderdak bieden voor drie tot zes maanden. Deze opvangcentra zijn echter niet uitsluitend bestemd voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus en de toegang kan voor hen door tal van factoren, zoals het feit dat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, het feit dat gezinnen er niet worden aanvaard, het feit dat mensen met psychische stoornissen er niet worden toegelaten of het feit dat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt, in de praktijk beperkt zijn. Sommige opvangcentra bieden alleen slaapzalen aan en eisen daarom dat de bewoners overdag naar buiten gaan, terwijl de duur van het verblijf in de slaapzalen niet langer kan zijn dan vijftien dagen tot een maand.

Wat de toegang tot werk betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moet echter rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel begunstigden van een internationale beschermingsstatus zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld.

Ook als steunprogramma's worden voorzien in het kader van de nationale strategie voor de integratie van begunstigden van internationale bescherming, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat de door deze programma's voorziene acties in de praktijk niet worden uitgevoerd (*"Country Report: Greece. Update 2022"* van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 247). Uit deze informatie blijkt ook dat er voor begunstigden een aanzienlijk gebrek is aan informatie over de toegang tot de arbeidsmarkt.

Ten slotte blijkt uit de door de partijen verstrekte informatie dat begunstigden van internationale bescherming hindernissen ondervinden bij de afgifte van het fiscaal registratienummer (AFM) en dat dit hun toegang tot de arbeidsmarkt en hun registratie bij het werkloosheidsbureau in de weg staat (*"Country Report: Greece. Update 2022"* van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 247). De afgifte van een AFM kent aanzienlijke vertragingen. De procedure voor de bevoegde fiscale bureaus om de persoonsgegevens van vluchtelingen via de asiendienst na te gaan duurt ongeveer twee maanden. Bovendien is wie zich wil inschrijven bij een belastingkantoor met het oog op het verkrijgen van het AFM verplicht om zijn verblijfsadres te certifiëren door middel van een attest van een opvangcentrum, een elektriciteitsrekening of een kopie van een huurcontract op zijn naam. Begunstigden die geen verblijfsvergunning hebben en/of dakloos zijn, kunnen dus geen AFM verkrijgen.

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat niet alle begunstigden van een internationale beschermingsstatus toegang hebben tot sociale rechten en sociale uitkeringen (*"Country Report: Greece. Update 2022"* van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 249). In de praktijk zijn de moeilijkheden bij de toegang tot deze rechten te wijten aan bureaucratische barrières, waarbij geen rekening wordt gehouden met het onvermogen van begunstigden om bepaalde documenten, zoals documenten met betrekking tot de gezinssituatie, geboorteakten of diploma's, voor te leggen of zelfs aan de weigering van ambtenaren om hen de voorziene uitkeringen te verstrekken, wat in strijd is met het beginsel van gelijke behandeling waarin het Griekse recht en het Unierecht voorzien.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor de begunstigden van een internationale beschermingsstatus om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te

garanderen (rapport “*Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*” van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 19-22).

De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen, die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hun in die hoedanigheid is toegekend, wordt automatisch niet meer uitbetaald van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld.

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 200 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit inkomen is volgens de Griekse wet echter bedoeld voor huishoudens met een geregistreerd adres dat moet worden bewezen door een huurcontract dat zes maanden vóór de aanvraag om toekenning van dit inkomen is ondertekend, en voor daklozen die onder de armoedegrens leven. In de praktijk sluit een dergelijke bepaling veel begunstigden, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven, uit. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Ten slotte wordt ook onderstreept dat de informatie over het bestaan van en de criteria voor het bekomen van dit minimuminkomen zelden wordt verstrekt aan begunstigden van internationale bescherming.

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, wordt eraan herinnerd dat begunstigden van een internationale beschermingsstatus die niet in het bezit zijn van een ADET geen sociale zekerheids-nummer (AMKA) kunnen verkrijgen. Wie geen AMKA heeft, moet de kosten van medicijnen en analyses dragen en deze kosten kunnen exorbitant worden bij pathologieën die regelmatige gespecialiseerde medische controles vereisen. Bovendien worden bepaalde dringende medische onderzoeken niet vergoed, ook al beschikt de betrokkene over een AMKA. Ook kunnen mensen die over een AMKA beschikken maar niet verzekerd zijn geen medicijnen of onderzoeken meer krijgen van artsen uit de private sector. In dat geval kunnen voorschriften alleen worden verstrekt door artsen uit de publieke sector, waaronder de artsen in de opvangvoorzieningen.

De Raad herinnert eraan dat het bezit van een geldige ADET een voorwaarde is voor het verkrijgen van een fiscaal registratienummer (AFM), dat het openen van een bankrekening, de huur van onroerend goed of het verkrijgen van de AMKA mogelijk maakt. Sinds een besluit dat in december 2020 in werking is getreden, wordt voor asielzoekers automatisch een AFM aangemaakt bij hun beschermingsverzoek. Deze AFM gaat mee over naar de ADET. Statushouders zonder AFM moeten dit in persoon aanvragen bij een lokaal belastingkantoor in de woonplaats van de statushouder. Statushouders die geen woonplaats kunnen aantonen, verkrijgen geen AFM. Een AFM kan ook online aangevraagd worden, wat de voorlegging van geldige identiteitsdocumenten en geldige reisdocumenten vereist. Bij gebrek hieraan kan geen AFM worden verkregen. Het onlineplatform is enkel in het Grieks opgesteld. De afgifte van een AMKA is vereist voor de toegang tot de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om dit AMKA te bekomen, moet de begunstigde de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig verzekeringsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg) om te zetten in een AMKA. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET beïnvloeden de afgifte van het AMKA, waardoor begunstigden de voor de toegang tot het gezondheidszorgsysteem vereiste documenten worden onttrokken.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de

regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren.

De informatie waarover de Raad beschikt, wijst ook op talrijke tekortkomingen in de therapeutische ondersteuning van mensen met psychische problemen (rapport *"Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 27). Slachtoffers van foltering of geweld hebben door lacunes in zowel de identificatie- en certificeringsprocedure als in de zorgdiensten geen toegang tot adequate medische en psychologische zorg en revalidatie. Het enige programma dat aan slachtoffers van foltering een alomvattend pakket van multidisciplinaire zorg biedt en dat beheerd werd door Artsen Zonder Grenzen, werd in december 2021 beëindigd.

In deze zaak acht de Raad het passend dat ook de bijzondere situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus wier ADET is vervallen wordt benadrukt.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigden van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan duren. Begunstigden die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de afgifte of verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als begunstigden. Bovendien lopen personen met een internationale beschermingsstatus na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden (*"Country Report: Greece. Update 2022"* van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 222-225). Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor begunstigden die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor begunstigden die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als begunstigden in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden *qua* huisvesting of stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, hoewel ze soms een in het Grieks geschreven nota ontvangen waarin hen wordt gevraagd om zich te richten tot de asiendienst wanneer ze geen documenten hebben. Er blijkt ook dat zij bij een terugkeer naar Griekenland voornamelijk in de regio Attica terechtkomen (rapport *"Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 5). De in deze regio aanwezige obstakels kunnen de teruggekeerde begunstigden dus treffen op het vlak van de toegang tot sociale bescherming, huisvesting, gezondheidszorg en werkgelegenheid. Bovendien beschikken de gemeentelijke integratiecentra (KEM), die begunstigden informatie en advies geven over de toegang tot documenten en bepaalde sociale rechten, in de regio Attica niet over voldoende tolkdiensten. Zij zijn dus enkel toegankelijk voor wie Grieks, Engels, Urdu of Farsi spreekt.

Op dezelfde manier blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat *"als gevolg van de substantiële achterstand van dossiers bij de Directie Vreemdelingenpolitie van Attica begunstigden van internationale bescherming die bij hun terugkeer naar Griekenland niet over een geldige ADET beschikken het risico lopen om geconfronteerd te worden met bijzonder lange wachttijden voor het verkrijgen en vernieuwen van hun ADET, zonder dewelke zij geen toegang hebben tot sociale voorzieningen, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt"* (zie het rapport *"Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2023, geciteerd in het *"Country Report: Greece. Update 2022"* van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 223, vrije vertaling).

Bovendien stelt de Raad, na lezing van de informatie waarover hij beschikt, vast dat in afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel soms een attest wordt afgegeven dat zes maanden geldig is. Ondanks dit attest ondervinden begunstigden van een internationale beschermingsstatus nog steeds obstakels bij de

toegang tot diensten zoals de sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt omdat verschillende overheidsdiensten terughoudend zijn om dit attest te aanvaarden voor de toegang tot hun diensten. Dit attest zou ook begunstigden die wachten op de vernieuwing van hun verblijfsvergunning minder rechten geven dan andere migranten, of zelfs geen toegang tot deze rechten (*"Country Report: Greece. Update 2022"* van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 223: *"In afwachting van de afgifte van een nieuwe verblijfsvergunning krijgen begunstigden van internationale bescherming een attest van aanvraag (...) dat in 2022 zes maanden geldig is. Voor de afgifte van dit attest moet de aanvraag tot vernieuwing zijn geüpload naar het elektronische systeem "ALKYONI" (...).*

Volgens waarnemingen van de Griekse Raad voor Vluchtelingen (hierna "GCR") kan de Asieleenheid voor Begunstigden van Internationale Bescherming de aanvraag uploaden tot vier maanden na de eerste indiening van de aanvraag tot vernieuwing. In de praktijk worden begunstigden van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die in het bezit zijn van dit attest geconfronteerd met hindernissen bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt terwijl ze wachten op de vernieuwing van hun verblijfsvergunning. Voor zover de GCR weet, zijn publieke diensten zoals de Organisatie voor Arbeidsvoorziening (OAED) terughoudend om dit attest van aanvraag (...) te aanvaarden omdat het document geen foto of watermerk bevat of enige andere relevante wettelijke maatregel die de aanvaarding van het document mogelijk maakt. Het attest kent aan begunstigden minder rechten toe (bijvoorbeeld het recht op toegang tot de arbeidsmarkt, sociale zekerheid, openbare gezondheidszorg, enz.) dan het attest van artikel 8 L.4251/2014 dat wordt toegekend aan immigranten. In feite zijn de begunstigden van internationale bescherming met deze attesten enkel beschermd tegen detentie en hebben ze tijdens de vernieuwing van hun verblijfsvergunning tot geen enkel recht toegang. De GCR heeft verschillende klachten ingediend bij de Griekse Ombudsman met betrekking tot de bovengenoemde tekortkomingen, maar er zijn slechts enkele beslissingen genomen", vrije vertaling).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt ook dat de aanvragen om verlenging sinds 2017 per e-mail bij de asielautoriteiten kunnen worden ingediend en dat de aanvaarding hiervan ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht (*"Country Report: Greece. Update 2022"* van AIDA/ECRE van 8 juni 2023, p. 223-225; rapport *"Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 6-12).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen begunstigden van internationale bescherming die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning. Zodra de aanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden van de aanvrager, alvorens ze de aanvraag kunnen registreren in de databank voor verblijfsvergunningen. Gezien het aantal aanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, lijkt het erop dat deze fase van de procedure enkele maanden, en in sommige gevallen meer dan een jaar, kan duren. Tijdens deze periode ondervinden begunstigden dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een precaire situatie terechtkomen. Als begunstigden een e-mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van twee weken. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens 1,5 maand vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun nieuwe verblijfstitel. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de begunstigde zich niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De begunstigde moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of e-mail kan. In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een begunstigde van internationale bescherming die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing van de ADET indien de verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde ADET te vermijden en aldus niet in een precaire situatie terecht te komen.

Verschillende instellingen, waaronder de Ombudsman, de nationale Commissie voor de Mensenrechten, de Europese Commissie, het Asielagentschap van de Europese Unie en de autoriteiten van andere lidstaten, hebben al hun bezorgdheid geuit over de administratieve moeilijkheden waarmee begunstigden van een internationale beschermingsstatus bij hun terugkeer naar Griekenland worden geconfronteerd en over de impact ervan op hun levensomstandigheden (rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p. 14). Toch blijven er langdurige vertragingen bestaan bij de behandeling van deze dossiers, met rechtstreekse gevolgen voor de situatie van wie uit andere lidstaten wordt gerepatriëerd.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt ten slotte dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een begunstigde van een internationale beschermingsstatus die nog niet in het bezit is gesteld van een ADET of wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Ten slotte blijkt uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt dat de Europese Commissie in januari 2023 een inbreukprocedure tegen Griekenland is opgestart wegens de onjuiste omzetting van artikel 29 van de richtlijn 2011/95/EU (rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 3, 19 en 20, en rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2024, p. 4).

Uit deze informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij begunstigden *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Dit is het geval voor de verblijfsuitkering (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland vereist is), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die met name een onderzoek door een accreditatiecentrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft).

Volgens sommige bronnen vormt indirecte discriminatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus met betrekking tot de toegang tot sociale uitkeringen een structurele tekortkoming (rapport *“Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2023, p. 20). Dit werd dan ook recent benadrukt in het document INFR(2022)2044, waarmee de Europese Commissie de inbreukprocedure tegen Griekenland inleidde wegens de onjuiste omzetting van artikel 29 van richtlijn 2011/95/EU. Deze *de facto* uitsluiting van begunstigden van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Uit deze informatie blijkt echter niet of de Griekse autoriteiten de brief van de Europese Commissie hebben beantwoord, noch wat de strekking van hun antwoord zou zijn.

Gelet op het voorgaande kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, de politieke visie van de Griekse autoriteiten die zich richten op de zelfredzaamheid van de begunstigden van internationale bescherming, de tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat vele begunstigden binnen de Griekse samenleving in (zeer) precare omstandigheden leven.

De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precaire situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen. Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4.4. Wat zijn individuele situatie betreft, wordt eraan herinnerd dat verzoeker de vluchtelingenstatus verkreeg op 21 december 2023 en dat hij in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning die nog geldig is tot en met 20 december 2026. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over de vluchtelingenstatus zou beschikken en zijn verblijfsdocumenten zijn aldus nog geldig. Dat verzoeker blijkens de beslissing tot terugdrijving het Rijk binnenkwam zonder houder te zijn van geldige reis- en identiteitspapieren, volstaat niet om aannemelijk te maken dat verzoeker niet langer over geldige verblijfsdocumenten zou beschikken.

4.5. Niettegenstaande voormelde vaststelling, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker specifieke elementen aanbrengt waaruit in zijn hoofdte een bijzondere kwetsbaarheid zou kunnen blijken.

Het Hof van Justitie heeft niet gedefinieerd welke elementen een *“bijzondere kwetsbaarheid”* vormen die moeten worden onderzocht om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming, in het geval van een terugkeer naar de lidstaat die hem een internationale beschermingsstatus heeft verleend, zich in een zodanige situatie zou bevinden dat hij *“vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”*.

In dit verband merkt de Raad op dat artikel 20, derde lid, van de richtlijn 2011/95/EU, dat betrekking heeft op de *“Algemene bepalingen”* in hoofdstuk VII van deze richtlijn, getiteld *“Kenmerken van de internationale bescherming”*, als volgt luidt:

“3. Bij de toepassing van dit hoofdstuk houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn.”

De Raad benadrukt dat bovengenoemde opsomming wordt voorafgegaan door het woord *“zoals”* en dus slechts als voorbeeld en niet als exhaustief kan worden beschouwd.

Bovendien acht de Raad het overeenkomstig het vierde lid van het bovengenoemde artikel 20, dat bepaalt dat “(l)id 3 (...) uitsluitend van toepassing (is) op personen die volgens een individuele beoordeling van hun situatie bijzondere behoeften hebben”, passend om rekening te houden met alle elementen die verzoeker met betrekking tot zijn persoonlijke situatie heeft aangebracht.

Op dit punt acht de Raad de algemene situatie in de lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend een belangrijk onderdeel van de persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming die deze bescherming in die lidstaat reeds geniet.

Hoe problematischer de situatie van begunstigden van internationale bescherming in de genoemde lidstaat na een analyse op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens blijkt te zijn, des te minder zal van de verzoeker kunnen worden geëist dat hij specifieke elementen aanbrengt die in zijn hoofdte een “*bijzondere kwetsbaarheid*” aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

4.6. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker op het einde van zijn persoonlijk onderhoud van zijn stoel viel en begon te schreeuwen. Verzoeker kon niet worden gekalmeerd, waarna het personeel van het Caricole centrum besloten heeft om de hulpdiensten te bellen. De hulpdiensten arriveerden na vijftien minuten, waarna verzoeker na ongeveer dertig minuten werd afgevoerd naar het ziekenhuis (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 14). Verzoeker voegt bij huidig verzoekschrift het medisch verslag van het ziekenhuis, volgend op zijn overbrenging naar de spoeddiensten. Uit het verslag blijkt dat verzoeker werd opgenomen voor een “*malaise tonique puis clonique avec hypersialorrhée, phase post-critique avec syndrome confusionnel*”. Er wordt aangegeven dat verzoeker mogelijks een eerste epileptische aanval kreeg, waarbij de beoordeling op spoed geruststellend was. In het attest wordt aangegeven dat verzoeker een lange periode van verwardheid had, waarschijnlijk na de toediening van het medicijn Temesta. In het verslag wordt gesteld dat er op 15 mei 2024 een evaluatie gebeurde, waarbij de EEG geruststellend terugkwam en er geen sprake was van een epileptiforme activiteit. Er wordt aangegeven dat er geen indicatie is voor een behandeling van de eerste epileptische aanval. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen voorhoudt, blijkt uit het neergelegde attest evenwel niet zonder meer dat er verder geen opvolging of behandeling nodig is. Zo wordt in het medisch attest immers aangegeven dat verdere onderzoeken moeten worden uitgevoerd, met een cerebrale MRI een “*Holter-EEG*” en een neurologische opvolging. In het attest wordt ten slotte ook nog gewag gemaakt van buikklachten, waarvoor een vermoeden van “*RGO*” bestaat en waarvoor een medicamenteuze behandeling met Pantodem wordt voorgeschreven.

Uit het attest van het centrum Caricole “*medicatie bewoner*” van 16 mei 2024 blijkt dat voormelde medicamenteuze behandeling op heden nog steeds wordt toegediend. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift verder nog een attest toe van de centrumpsychooloog dd. 28 mei 2024, waaruit blijkt dat verzoeker nog steeds op regelmatige basis wordt gezien door de psychologische dienst. Alhoewel laatstgenoemde attest nog geen diagnose of reden van opvolging bevat, ligt er wel een begin van bewijs van een psychische problematiek voor. Verzoeker maakt tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook gewag van slaapproblemen, omdat hij steeds aan zijn kinderen in Gaza denkt. Hij verklaarde dat hij ongeveer één keer per anderhalve week afsprekt met de psycholoog, om te praten. Deze psycholoog schrijft hem tevens medicatie voor, zodat hij kan slapen. Verzoeker gaf aan dat hij het benauwd krijgt en problemen krijgt met ademen, waarbij zijn hoofd niet tot rust kan komen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd verzoeker ook meermaals emotioneel, waarbij uit de notities blijkt dat hij meermaals begon te wenen, vooral wanneer hij over zijn kinderen sprak (zie NPO, p. 9).

4.7. Verzoeker was aanwezig ter terechtzitting, alwaar hij het woord nam. Verzoeker werd in toenemende mate emotioneel, wanneer hij de ongerustheid over zijn kinderen – die zich nog in Gaza bevinden – ter sprake bracht. In navolging van deze emotionele toestand, viel verzoeker op de grond en maakte hij stikkende geluiden. Ondanks pogingen van de aanwezige begeleiders van het gesloten centrum om verzoeker aan te spreken, bleef verzoeker non-responsief op de grond, waarna besloten werd tot het oproepen van de hulpdiensten. Deze gebeurtenis ligt in lijn met de gebeurtenis op het einde van het persoonlijk onderhoud, dewelke tevens aanleiding gaf tot een spoedopname in het ziekenhuis en waarbij – zoals wordt beschreven in het neergelegde medisch attest van het ziekenhuis – vermoedens werden geuit van een epileptische aanval.

4.8. Er liggen heden dus gedegen en ernstige attesten voor, die een indicatie bevatten dat verzoeker kampt met een fysieke en psychologische problematiek. Waar de attesten nog geen definitieve diagnose bevatten, kan niet voorbij worden gegaan aan de omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt, met name dat hij reeds sinds 18 maart 2024 verblijft in het transitcentrum Caricole, wat de toegang tot medische opvolging en

attesten kan bemoeilijken, dan wel vertragen. Rekening houdend met voormelde indicaties van een gezondheidsproblematiek, dient nader te worden onderzocht of er *in casu* sprake is van een “*bijzondere kwetsbaarheid*”.

In dit verband wordt er aan herinnerd dat volgens paragraaf 90 van het voormelde arrest “*Ibrahim e.a.*” sprake is van een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest indien de verzoeker, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en die “*negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid*”. In paragraaf 93 wijst het Hof nog verder op de “*bijzondere kwetsbaarheid*”.

De gezondheidstoestand van verzoeker kan bijgevolg bepalend zijn in het onderzoek of hij ongeacht zijn wil en zijn persoonlijke keuzes, na terugkeer naar Griekenland, in staat zal zijn om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, alsook een beroep zal kunnen doen op, indien nodig, de noodzakelijke medische of psychologische behandeling om te vermijden dat hij een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen voor zijn mentale gezondheid zou hebben of die hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

4.9. Gelet op het geheel van de voorliggende elementen – met name (i) de actuele landeninformatie waaruit onder meer blijkt dat de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is verslechterd en erg precair kan zijn, waardoor zij kunnen terechtkomen in moeilijke en schrijnende levensomstandigheden met belemmeringen inzake de toegang tot onder andere socio-economische en medische hulp en (ii) het gegeven dat verzoeker gewag maakt van zowel fysieke als psychologische problemen waarvoor hij momenteel opgevolgd wordt – acht de Raad een verder en gedegen onderzoek van de situatie van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming bij terugkeer naar Griekenland aangewezen. Daarbij moet worden nagegaan of verzoeker, gelet op zijn medische problematiek, in staat zal zijn om bij terugkeer naar en in Griekenland te voorzien in zijn meest elementaire behoeften alsook een beroep zal kunnen doen op noodzakelijke medische of psychologische behandeling, indien dit *in casu* vereist is, om zo te vermijden dat hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, met name om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn reeds preciaire mentale gezondheid of die hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Dat verzoekers geloofwaardigheid is aangetast doordat hij initieel loog over zijn verblijf en status in Griekenland waardoor vraagtekens kunnen worden geplaatst bij zijn verklaringen omtrent zijn precieze levensomstandigheden aldaar, neemt niet weg dat er thans wel degelijk objectieve indicaties voorliggen van een bijzondere kwetsbaarheid, met name de hierboven besproken medische attesten.

4.10. Er kan in deze stand van zaken niet worden uitgesloten dat verzoeker, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, kan terechtkomen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

4.11. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker nieuwe elementen voorhanden zijn, die verband houden met zijn situatie in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en van die aard kunnen zijn dat zij die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op uw specifieke omstandigheden verhinderen. De situatie van verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland dient bijgevolg nader en naar behoren te worden geanalyseerd.

4.12. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder dat wordt overgegaan tot bijkomende onderzoeksmaatregelen.

4.13. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 mei 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES